

A nastoji da sprovede analizu putem procesa odvajanja i uređanja kategorije najnesrećnijeg. On prvo odbija razumevanje onih koji se plaše smrti rečima „mi znamo za goru stvar, a to je da se živi“. Plašiti se smrti znači suprostaviti život i smrt. Međutim nesreća o kojoj se ovde radi uključuje u sebe smrt koja pripada samom životu, smrt koju samosvest ne može izbeći – smrt koja živi. Hegel je već, shodno Aovom mišljenju pravilno razumeo nesrećnu svest kao svest koja je unutar sebe podeljena i koja može da predstavi vlastito ispunjenje samo u onostranom. Osoba A preuzima ovu Hegelovu misao ali je prevodi u jezik vremenitosti: „Nesrećnik je uvek osutan od samog sebe, nikada prisutan u samom sebi. Ali odsutan može se očigledno biti ili u prošlosti ili u budućnosti.“

Nečiji život može biti neprisutan na način nade ili sećanja (rekolekcije). I sećanje i nada se odnose spram vlastitog predmeta kao odustnog. Iako predmeti sećanja i nade u izvesnom apsektu nisu prisutni oni mogu sa druge strane biti prisutni. Ako svest može da se odnosi spram prošlog momenta kao onoga momenta u kome je bila prisutna sebi, i time ga se seća, ili spram budućeg momenta u kome je prisutna sebi u anticipaciji, ona nije u strogom smislu nesrećna – kako osoba A kaže „ali u strožem smislu reči nije nesrećan, jer je u samom sebi prisutan u toj nadi i ne dolazi u sukob sa pojedinačnim momentima konačnosti“. Dakle bilo prisutnost u prošlosti ili prisutnost u budućnosti ne izlazi izvan okvira svesti a to je: prisutnost.

Za Hegela iako nesrećna svest predstavlja podvojentost u tkivu prisutnosti, ona konstituiše dijalektički prelaz ka izvesnosti i samoprisutnosti. Upravo se u ovom momentu razlikuju A i Hegel. Ono što osobu A interesuje jesu fenomeni koji ne mogu konstituisati fenomenalnost, fenomeni koji ostaju neodređeni, koji su na pragu prisutnosti, i koji ne mogu prosto biti mišljeni kao iskustva subjekta. U tom slučaju izvesna kvazi iskustva postaju suštinska.